

боенъ материалъ остави противника за нѣколко часа. 12-тѣхъ орждия и 15 картечници съ които бѣше усилена турската отбрана, като да не сжществуваха за атакующитѣ дружини.

Бунаръ-Хисаръ

Разбитиятъ въ първия бой на полка противникъ, въ паническо бѣгство потърси спасение въ Одринската крепостъ. Съ бързъ ходъ полка трѣбваше да го догонва чакъ до с. Биюкъ — Смаилча, гдето получи заповѣдъ, още сжщата ношъ да премине пионерния мостъ надъ р. Тунджа и да се отправи къмъ с. Кайпа въ помощъ на 3-а бригада отъ 3 п. Балканска дивизия, която имала нужда отъ подкрепа. Истинскитѣ трудности започваха. Непрестаннитѣ дъждове бѣха наводнили р. Тунджа. Всичко каквото пионеритѣ бѣха построили бѣше отнесено отъ стихията. Трѣбваше да се строи наново. А толкова много хора чакаха да минатъ! Хора, кола, коне, всичко изкаляно и измокрено до коститѣ, чакаше своя редъ. Следъ 24 п. полкъ преминаха и сливенци като се отправиха за с. Провадия, гдето пренощуваха. На сутриньта, полка зае и се укрепи на висотата источно отъ с. Кайпа. Но това не бѣше за дълго. Нова заповѣдъ нареждаше полка да трѣгне веднага къмъ Лозенградъ. Дъждъ валеше непрекъснато. По разкалянитѣ пжтища, въ които орждията затѣваха до главинитѣ и трѣбваше цѣли роти да ги теглятъ, полка трѣгна съ усиленъ маршъ. Три дни се изминаха, но бѣха 3 дълги години. Ахъ тази умразна калъ, вѣчна съпжтница на войнитѣ! Тя е жестокия бичъ за войника и заедно съ дъжда тѣ сж неговитѣ най-зли врагове. Сива, лепкава, съ своя смъртенъ хладъ, тя проникваше до коститѣ! Но трѣбваше да се върви. Не!... трѣбваше да се лети и сливенци летеха.

На 19 октомврий въ 9 часа пр. пладне, следъ като премина 76 клм. най-лоши пжтища и носи почти на ржце орждията на едно цѣло артилерийско отдѣление, полка стигна при Бунаръ-Хисаръ и се постави въ разпореждане на началника на 5-а Дунавска дивизия.

Колко нужна бѣше почивката следъ единъ толкова уморителенъ походъ! Но, за това време нѣмаше. Въ 1 часа сл. пладне, полка, заедно съ 24 полкъ се насочи къмъ с. Пурали, гдето неприятеля засилваше артилерийската си и пушечна стрелба, а далечъ на югъ боятъ бѣше вече въ своя разгаръ.

Голѣмиятъ бой на III-я корпусъ — най-надеждния въ цѣлата турска армия, подъ водителството на известния генералъ Махмудъ Мухтаръ Паша, срещу дветѣ българи армии (I-ва и III-та) бѣше почналъ още на 16 октомврий. Най-добритѣ сили на дветѣ воюващи страни, командвани отъ най-опитнитѣ си началници, се изправиха лице срещу лице, настървени, ужасени вече отъ миналитѣ боеве, съ крайното решение да си размѣнятъ последнитѣ удари. Щастието на победителя преминаваше ту въ еднитѣ ту въ другитѣ. На 16 и 17 октомврий България бѣше на тежко изпитание. Имаше